

Мій прадід - випускник ХАІ 1941 року

На превеликий жаль, я не пам'ятаю свого прадіда, він помер, коли мені не виповнилося й місяця. Але завдяки моїй мамі я багато знаю про нього, знаю своє коріння. Впевнений, що кожній людині необхідно дізнаватися від батьків якомога більше про своїх дідів і прадідів, щоб потім передавати пам'ять про них нащадкам. Саме так формуються сімейні цінності, зберігаються традиції сім'ї, а в серцях живе пам'ять про наше коріння.

Мій прадід по маминій лінії - Корнюш Олександр Гнатович - прожив довге, насичене подіями життя. На жаль, не здійснилася його мрія - дожити до ста років. Ровесник двадцятого століття, народившись у 1904 році в Донецькій області, прадід прожив 92 роки повноцінного життя. Мій твір торкнеться тільки невеликого періоду біографії Олександра Гнатовича - навчання в Харківському авіаційному інституті (ХАІ).

До інституту Олександр вступив уже в досить зрілому віці (у 32 роки) після закінчення Таганрозького авіатехнікуму. Йому як досить успішному випускнику технікуму представилася можливість вступити до престижного в ті роки інституту. Так, волею долі, мій прадід опинився в Харкові. У ті роки ХАІ вважався одним з найбільш престижних вищих навчальних закладів країни. Дідусеві пощастило, тому що його курс був дружним і згуртованим. Моїй мамі прадід багато розповідав про своїх інститутських друзів і традиції студентів.

*Таким Олександр Гнатович
вступив до інституту*

Випуск інженерів відбувся в лютому 1941 року. А дихання майбутньої страшної війни, напевно, вже відчувалося, тому що практично всі випускники 1940-1941 років (а їх було 103)

були направлені після закінчення інституту на авіаційні заводи, що знаходилися за Уралом. Так Олександр Гнатович опинився в далекому Новосибірську, де і прожив решту життя з нездійсненою мрією повернутися на рідну Україну. Там народилася його онука - моя мама, там народився і я - єдиний правнук, про народження якого він встиг дізнатися. Мрію дідуся повернутися на Україну здійснила (волею долі) моя мама. Тепер ми живемо в Харкові - улюбленому місті мого прадіда.

В рік випуску

Незважаючи на непростий передвоєнний час, курс інституту, на якому навчався Олександр, був дуже дружний. Цю дивовижну згуртованість, товариську взаємовиручку, інститутську дружбу випускники ХАІ 1941 пронесли через усе своє життя. Авіатори останнього довоєнного випуску є гордістю ХАІ. Саме цей випуск, як ніякий інший, дав країні багато висококваліфікованих фахівців, організаторів

виробництва,
талановитих

учених і керівників. Практично всі випускники ХАІ після закінчення інституту продовжували тісно спілкуватися (шкода, що не було тоді електронної пошти!). А в 1966 році вони

знову зустрілися в улюбленому Харкові та довго не могли наговоритися при зустрічі: згадували й згадували незабутню юність, своїх улюблених викладачів, рідний інститут. Із тих пір зустрічі стали регулярними - через кожні 5 років. До кожної з них готувалися за рік, чекали з нетерпінням і поверталися після зустрічі

В роки навчання в ХАІ

додому помолоділими, бадьорими й окриленими. Пропустити таке спілкування без поважної причини практично ніхто з випускників курсу не міг: приїжджали з дружинами, товаришували сім'ями, їздили

Зустріч у 1966 році

один до одного в гості. Загалом, були однією дружною сім'єю. На жаль, час невблаганний. З роками на чергову зустріч приїжджало все менше і менше випускників. Хтось хворів, а когось уже не було в живих. І товариші завжди свято шанували пам'ять своїх друзів, при необхідності підтримували сім'ї своїх однокурсників. Найголовніше, що відрізняло цих випускників ХАІ, - бадьорість духу, життєлюбність, оптимізм. Вони продовжували листуватися і зустрічатися, не скаржились на погане здоров'я. Остання ювілейна зустріч відбулася в червні 1990 року. Студенти інституту, що були свідками цієї зустрічі, бачили перед собою убілених сивиною людей похилого віку, в той час як самі старі бачили своїх товаришів молодими бадьорими хлопцями та дівчатами далеких 40-х років. Здавалося, що час повернувся назад... Майже через 50 років після випуску їх залишилося всього 42 , а на зустріч змогли приїхати тільки 17 найбільш стійких. Серед тих, хто прибув, був і Олександр Гнатович, якому на той час виповнилося вже 86 років. Він був найстаршим на курсі, але пропустити останню зустріч не міг. Дідусь поїхав на неї самостійно з Новосибірська до Харкова (а їхати три доби поїздом), щоб зустрітися зі своїми вірними товаришами. Цією зустріччю прадід жив довго, вона була для нього останнім яскравим спогадом про тих людей, дружбу з якими він проніс через усе своє життя. Тісний зв'язок зі своїми друзями був завжди прикладом для дітей і онуків мого прадіда.

Моя мрія - побувати в Музеї історії ХАІ, де зібрані матеріали про випускників різних років, і де, як я думаю, можна знайти багато інформації про згуртований випуск мого прадіда.

Я вважаю, що всім нам важливо зберегти пам'ять про своїх рідних, передати її наступному поколінню, знати своє коріння. У цьому й полягає сила духу будь-якого народу, так створюється історія роду, історія всієї країни.

Остання зустріч в 1990 році